

Aequo animo

fondat 1692

Str. Gh. Lazăr Nr. 1 – 3

Sibiu 550165

Tel:(+40) 269 212 896

Fax:(+40) 269 215 352

<http://cdicnlg.pinfosibiu.ro/>

Medalion cultural

- Întâlnire cu Adina Popescu -

12 octombrie 2022, ora 17 – elevi de gimnaziu pasionați de lectură, însoțiți de cadre didactice (prof. dr. Marcela Ciobănuț, prof. dr. Daniela Lorinczi, prof. dr. Anamaria Coroian, prof. Anca Munteanu, responsabil CDI Marinela Rusu) pătrund în lumea minunată a poveștilor sub bagheta magicianului - Adina Popescu.

Doamna profesoară Marcela Ciobănuț ne propune un JOC

„Ne întâlnim cu domnul Ar (un personaj din „O istorie secretă a Țării Vampirilor”). Ne imaginăm că e chiar în fața noastră, cu un geamantan vechi, plin de foi pe care se așterne scrisul lui mărunț. Doar e scriitor... Care este legătura dintre geamantan și Adina Popescu? La ce ați folosi geamantanul? ”

(răspunsuri elevi)

- Pentru a merge într-o călătorie;
- Pentru a pune în el lucruri dragi – poze, jucării din copilărie;
- Călătorim în vremea părinților noștri, alături de Pricolici;
- Geamantanul pare să fi trecut prin multe peripeții și întâmplări. Cred că are o istorie bogată și reprezintă un vestigiu.

Despre carte și ...cărți, cu Adina Popescu

A.P. Nu am întâlnit în timpul liceului scriitori în carne și oase. Ce citiți voi?

- Îmi plac cărțile science-fiction, istorice, dar și de ficțiune. Cartea mea preferată este „*Toate pânzele sus*” de Radu Tudoran;
- Îmi plac cărțile polițiste precum „*Oglinda spartă*” de Agatha Christie, dar și „*Hoțul de cărți*” de Markus Zusak sau „*George și cheia universului*” de Lucy și Stephen Hawking;
- Citesc orice îmi cade în mână, dar prefer clasicii. Autorul meu preferat este Dickens.
- Eu prefer seria „*Miss Peregrine*” de Ransom Riggs.
- Eu seria „*Jocurile Foamei*” de Suzanne Collins.

A.P. Mă inspir și din filme pentru cărțile mele, dar îmi face plăcere lectura. De obicei plec de la un caz real, dar adaugi ficțiunea pentru a face cartea mai interesantă și acțiunea mai alertă.

Lectura unei cărți psihologice are avantajul că te ajută să cunoști psihologia umană și te invită la autoanaliză. Dintre cărțile cu caracter istoric vă recomand „*Dezastrul de la Cernobil. Marturii ale supraviețuitorilor*” de Svetlana Aleksievici, o carte cu mărturiile supraviețuitorilor de la Cernobîl. Este foarte bine scrisă și este bazată pe cazuri reale, nu este ficțiune. Iar din literatura universală, Tolkien. Este autorul meu preferat.

A.P. Ce credeți că face un scriitor?

Ne documentăm? AP- Căutăm informații sau alte texte asemănătoare cu ceea ce vrem să scriem pentru a înțelege lumea respectivă și pentru a evita plagiatul.

Faceți planul de idei? AP- Da este important altfel te pierzi în prea multe detalii. Fac un plan de idei (secundare și principale).

Vă imaginați personajele înainte de a scrie o carte? Folosiți fișe de lucru? AP- Realizez fișe ale personajelor. Ne formăm o scurtă imagine (ficțională) a personajelor, o scurtă caracterizare. Ne gândim la personajul principal, la antagonist, la personajele secundare, la personajele care ajută personajele principale și la personajele episodice.

AP- Apoi stabilesc cui se adresează cartea. Persoana căreia i-o adresăm. Ce mesaj trebuie să transmită? Ne putem imagina cartea ca pe un cadou oferit cuiva drag, care o va putea deschide iar și iar fără să se plictisească.

AP- Pasul următor este să caut „vocea cărții” - naratorul. „Vocea cărții” este una dintre cele mai importante aspecte de luat în considerare, înainte de a scrie o poveste sau o carte. Dar nu este ușor, se întâmplă ca un scriitor să abandoneze textul pentru că nu găsește „vocea personajului/vocea cărții”. Am cunoscut un asemenea caz. Și mai este un aspect. Pot fi mai multe voci, ca în cartea „*Minunea*” de Palacio, de exemplu.

Despre firul narativ. Stabiliți de la început intriga și atmosfera? AP- Un scriitor rescrie foarte mult textul. Încep să scriu. Și firul narativ vine din planul de idei, dar mai este ceva important – punctul

culminant. Narațiunea, personajele se dezvoltă pe parcurs. Folosesc fișele personajelor – portret fizic și moral, dar nu este obligatoriu să folosești toate datele în roman.

Recitiți textul la finalul zilei? AP- Eu nu citesc foarte des paragrafele și nu sunt foarte preocupată de punctuație, ci de acțiune. La final revezi oricum manuscrisul. Nu recitim textul imediat ce l-am scris, ne plimbăm, ne întâlnim cu prietenii și abia apoi verificăm textul. Este important să te detașezi de ceea ce scrii, iar apoi să revii la text și să îl revizuiești. A doua părere despre cartea scrisă este de mare ajutor, pentru că reprezintă „capul limpede” și nu este la fel de subiectiv ca autorul. „Capul limpede” este o persoană apropiată, în care scriitorul/scriitoarea are încredere. Acesta ajută scriitorul să scrie o carte mai credibilă, mai interesantă și mai captivantă. Pentru scriitor, rescrierea textului poate fi o capcană. Faci prea multe modificări.

Realizați și partea grafică pentru cărțile dumneavoastră? AP- Facem corectura și finalizăm manuscrisul. Pentru ilustrație scriitorii colaborează, de obicei, cu un grafician. Sunt puține excepții. De pildă Jeff Kinney care a realizat textul și partea de ilustrație pentru seria „Jurnalul unui puști”. Ne asigurăm că totul a fost bine așezat și ducem cartea la editură.

Și atunci ce face editorul? AP- La editură se dă forma finală a cărții. Editorul decide dacă publică cartea, redactorul de carte stabilește dacă vor fi făcute modificări (să scoți un capitol, să rescrii un paragraf). Este practic a doua revizuire. Apoi cartea este apoi dusă la corectat (greșeli gramaticale), textul este așezat în pagină și este realizată coperta. Se pune un mic text, pe spatele cărții (coperta 4), care poate fi un text din carte sau o recenzie făcută de un alt scriitor.

Următorii pași ar fi tipărirea cărții și lansarea. La una dintre lansările mele de carte, Anton, tatăl meu, care este și personaj în „8 Povestiri pe Calea Moșilor”, se afla în spatele sălii. Cineva din public m-a întrebat despre Anton și, auzindu-și numele, tata s-a prezentat cu entuziasm: „Eu sunt Anton!” Cartea poate fi lansată în cadrul unui turneu prin mai multe orașe sau la un târg de carte. La târgul de carte din București l-am cunoscut și pe colegul vostru, Sebastian Caminski.

Este important și ultimul pas - Autorul se întâlnește cu cititorii comunică cu ei, le ascultă opiniile pentru a-și face o idee despre cum va scrie următoarea carte.

Recapitulare. Pașii parcurși pentru a scrie o carte:

1. Mă documentez;
2. Fac un plan de idei (secundare și principale);
3. Realizez fișe ale personajelor;
4. Stabilesc cui se adresează cartea;
5. Caut „vocea cărții” – naratorul;
6. Încep să scriu;
7. Recitirea textului. „Capul limpede”;
8. Facem corectura;
9. Editorul realizează critica cartea și îi cere scriitorului să facă corecturi dacă este nevoie;
10. Cartea este dusă la corectat;
11. Textul este așezat în pagină și este realizată coperta;
12. Se face un rezumat al cărții, pe spatele cărții (coperta 4);
13. Cartea pleacă la tipografie;
14. Scriitorul lansează cartea;
15. Autorul se întâlnește cu cititorii.

Despre autoare:

Adina Popescu este jurnalistă, scriitoare și regizoare de film documentar. A început să scrie compuneri din clasele primare. În clasa a VI-a a scris primul roman în două caiete.

Autoarea nu s-a lovit de critici foarte dure, însă, câteodată, are mici blocaje în scrierea cărților pentru copii. A rescris primul capitol din „O istorie secretă a Țării Vampirilor – Cartea Pricoliciului” de 7-8 ori. Deblocarea are loc atunci când face lucruri relaxante și imaginația sa îi oferă multe idei când merge cu metrourl, când gătește sau călătorește. Cu toate acestea, îi place să scrie cel mai mult începutul poveștii, este mai ușor de scris, dar îi este „groază” de părțile de descriere.

Știați că:

În copilărie, visa să fie campioană mondială la Karate și să se căsătorească cu antrenorul. A și scris despre antrenamente într-un jurnal prin clasa a VI-a.

Adina a păstrat toate jurnalele și caietele scrise în prima tinerețe.

L-a întâlnit pe Paul Orham la Paris. Scriitorii sunt oameni normali.

Cum vede perioada comunistă?

Consideră perioada comunistă ca cea mai rea perioadă pentru țara noastră și pentru viața unui adolescent, o oroare. Cu toate acestea, i-a fost foarte ușor să retrăiască momentele respective, pe care le-a descris în „Povestiri pe Calea Moșilor”. Cartea a avut un rol psihologic asupra scriitoarei, deoarece a scris-o într-o perioadă tristă a vieții sale.

După căderea regimului comunist, primul efect descoperit a fost faptul că, la școală, nu mai purtau uniforme. Lumea cenușie a comunismului a fost înlocuită de culorile vii ale afișelor.

Adina și-ar dori să retrăiască copilăria în epoca contemporană și în perioada Hippie în America, adolescența.

Despre actul scrierii:

- Scrierea poate fi o formă de terapie pentru scriitor;
- Nu reușesc să scriu întotdeauna varianta cea mai potrivită și sunt nevoită să rescriu textul, chiar de mai multe ori.

Despre lectură:

- Orice carte este bună de citit. Totuși, unele cărți te dezvoltă mai mult și este esențial să citim autorii clasici.

Interviu/dezbatere:

- **Până la urmă s-a împăcat păianjenul cu celelalte insecte? A iertat albina? V-ați gândit să scrieți o continuare a poveștii?**

AP: Da, m-am gândit. Este foarte greu să scrii o serie. Cu toate acestea, nu am renunțat la idee.

- **Ce muzică i-ar plăcea să asculte păianjenului?**

AP: Cred că ar fi potrivit stilul Hip-Hop, deoarece personajul este foarte activ și jucăuș.

- **Avem pisici ale străzii. V-ați gândit să alegeți un astfel de personaj pentru următoarea carte?**

AP: Da, m-am gândit la o pisică fără ureche, dar ar fi mai degrabă o carte pentru copiii mici.

- **Copiii din generația noastră au nevoie de explicații. De exemplu, ce înseamnă pricolici? Noi recunoaștem mai degrabă personaje precum: Făt-Frumos și Harap Alb.**

AP: Am încercat să aduc la lumină personajele din mitologia română, care altfel s-ar fi pierdut. Recunosc că nu mi-a fost ușor să fac partea de documentare. În esență, pricoliciul este asemeni unor copii cu o energie debordantă, care fac numai năzdravanii și rău altor oameni, și care comunică cu animalele pentru a face pagubă. – De exemplu, sperie găinile ca să nu mai facă ouă.

- **Ce apreciați mai mult la o carte: emoția pe care o transmite sau firul narativ?**

AP: Apreciez mai mult povestea decât emoțiile, deoarece am rămas copil și vreau să știu în continuare ce se întâmplă în poveste.

- **Puteti să prevedeați ce simt cititorii în timpul lecturii?**

AP: Scriitorii de carte pentru copii se gândesc la ce transmit, la morală, dar nu este neapărat o regulă – în special la cărțile pentru adulți.

- **Fiind regizor v-ați gândit să regizați cărțile dumneavoastră?**

AP: Da, m-am gândit. Dar pentru a ecraniza „Povestea pricoliciului”, de exemplu, este nevoie de efecte speciale și de finanțare. Nu poți face un film de ficțiune cu buget o.

- **Când v-ați dat seama de chemarea pentru literatură?**

AP: Nu a fost un moment. Scriam de plăcere eseuri și compuneri la școală, țineam un jurnal, am început chiar și un roman. Acum îmi dau multe idei călătoriile, filmele sau evenimentele culturale. Dar exercițiul de scriere pleacă din citit. Îți vin mai ușor cuvintele, ideile...

- **Despre „Povestiri pe Calea Moșilor” și viața copiilor în acea perioadă. În ambele cărți spuneți că tatăl îl ura pe Ceaușescu și bunicii erau indiferenți. Care este atitudinea dumneavoastră?**

AP: Este cel mai mare rău care ni s-a putut întâmpla. Este adevărat că doctrina comunistă conține idei bune, dar este un regim care deviază și „te spală pe creier”.

- **Despre cartea „Vine vacanța cu trenul din Franța”. Cu ce sentiment ați scris textul. Ați rețrăit anii copilăriei? Ați avut notițe din perioada aceea?**

AP: Mi-a fost ușor să mă întorc în copilărie. Acolo suntem protejați. Nu am folosit notițe. Au fost pur și simplu amintiri. Caietele din copilărie le mai păstrez, dar nu mai păstrez stilul. Dacă voi vă gândiți să scrieți acum un roman, peste 3-10 ani nu veți mai fi mulțumiți de ce ați scris, dar este un foarte bun exercițiu.

- **Dacă ați retrăi copilăria în ce perioadă ați vrea să vă regăsiți?**

AP: A fost și în regimul comunist o perioadă dificilă, dar nu mi-ar fi plăcut să trăiesc în Evul Mediu. Cred că aceasta este perioada în care mi-ar fi plăcut să mă nasc.

- **Care este cartea pe care ați rescris-o de cele mai multe ori?**

AP: Trilogia. A fost un exercițiu foarte bun, pentru că astăzi scriu mult mai ușor și nu mă mai sperie ideea de a scrie un roman de 300 de pagini.

- **Ați renunța la viața dumneavoastră pentru a deveni unul dintre personajele din cărți? Un personaj care are tot ceea ce își dorește?**

AP: Am jucat multe jocuri, mă confundam cu personajele din jocurile video, dar îmi imaginam, mergând pe stradă, alte aventuri ale personajului. Oricum, nu este bine să vă concentrați prea mult pe jocurile video.

- **Dacă ar exista o Mașină a Timpului și v-ați întoarce în trecut, ce lucruri ați schimba?**

AP: Poate în perioada adolescenței aș fi putut schimba ceva, dar pentru copilărie posibilitățile sunt limitate. Era perioada comunistă.

- **Este mai ușor să scrii cărți pentru copii sau pentru adulți?**

AP: Nu m-am gândit neapărat la asta, dar am dorit să intru într-o lume mai luminoasă și copilăria înseamnă bucurie și lumină.

- **Din tot ceea ce ați scris, care este cartea favorită?**

AP: De obicei, este ultima carte. Dar fiecare carte este cartea preferată la un moment dat. Le privesc ca pe copiii mei și le iubesc pe fiecare în parte.

- **Cum ați convinge un copil sau un adult să vă citească cărțile?**

AP: Să vă spun o poveste. O amică de-a mea avea o fiică care se pregătea pentru examen. Adolescența nu citise nimic din clasa a patra și nu reușea să scrie o compunere. Nu avea expresivitate. Poți să încerci să convingi copiii să citească, dar, cei care nu sunt captivați de lectură, vor abandona. Din moment ce nu citești, nu ai cum să ai expresivitate. Și există copii care sunt deschiși la orice carte. Importantă este și activitatea din timpul școlii. Îmi dau seama din întrebările voastre că citiți foarte mult.

- **Sunteți mulțumită de ceea ce faceți acum? Ați alege altă meserie?**

AP: Îmi câștig existența din activități colaterale, dar tot legate de scris. Îmi place foarte mult ceea ce fac. Scrisul nu este un job și este foarte greu să trăiești publicând cărți. Nu poți să trăiești din drepturile de autor. Dar mi-aș dori să-mi câștig existența, transformând scrisul într-o meserie. Tot ceea ce fac are legătură cu creativitatea și asta îmi face plăcere, mă bucură.

Ne bucurăm de întâlnirea cu Adina, ne bucurăm pentru lucrurile importante și interesante pe care ni le-a transmis, pentru prezentarea incitantă și provocatoare, pentru faptul că a adus în viața noastră personaje precum Anton, Pricoliciul, paianjenul S...

De ce să citim????

„Veți ajunge să citiți oamenii. Lectura vă va ajuta toată viața nu numai la examene” (prof. dr. Marcela Ciobănuț)

Selecție și prezentare:
responsabil CDI-bibliotecar Marinela Rusu